



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 221/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED] vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomením z 11. januára 2016 a postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 228/2013 a jeho uzneseniami z 29. novembra 2013 a 10. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomením z 11. januára 2016 a postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 228/2013 a jeho uzneseniami z 29. novembra 2013 a 10. januára 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd trestným rozkazom č. k. 3 T 228/2013-70 z 29. novembra 2013 uznal sťažovateľa vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a odsúdil ho podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m) a § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Po tom, čo po podaní odporu zo strany sťažovateľa okresný súd uznesením č. k. 3 T 228/2013-75 z 10. januára 2014 sťažovateľom podaný odpor proti uzneseniu č. k. 3 T 228/2013-70 z 29. novembra 2013 odmietol ako podaný oneskorene, sťažovateľ sa podnetom obrátil na MS SR vo veci žiadosti o podanie dovolania ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) podľa § 369 ods. 1 Trestného zákona z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Upovedomením MS SR č. 49678/2015-61/D/610 z 11. januára 2016 bolo následne sťažovateľovi oznámené odloženie jeho podnetu na podanie dovolania prostredníctvom ministra spravodlivosti.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti postupne rozporuje tak postup MS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a odôvodnenie jeho upovedomenia z 11. januára 2016, ako aj postup okresného súdu a ním vydané napadnuté rozhodnutia a zastáva názor, že zo strany MS SR a okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva garantovaného ústavou, ako aj dohovorom (bod 1). S poukazom na skutkové okolnosti prípadu sťažovateľ vyvodzuje, že ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neumožňuje voľnú úvahu ministra či podá, respektíve nepodá dovolanie, a že minister spravodlivosti nie je oprávnený

meritórne preskúmať naplnenie dovolacích dôvodov v rozsahu, v akom ich preskúmava príslušný dovolací súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 384 Trestného poriadku. V nadväznosti na sťažnosťou napadnutý postup okresného súdu a jeho napadnuté rozhodnutia sťažovateľ konštatuje, že odpor proti trestnému rozkazu okresného súdu č. k. 3 T 228/2013-70 z 29. novembra 2013 podal v zákonnej lehote, a následne spochybňuje spôsob vybavovania poštových služieb príslušným ústavom na výkon trestu odňatia slobody.

4. S ohľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených práv (bod 1) postupom MS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomením z 11. januára 2016 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 228/2013 a jeho uzneseniami z 29. novembra 2013 a 10. januára 2014 a aby upovedomenie MS SR z 11. februára 2016, ako aj napadnuté rozhodnutia okresného súdu zrušil a veci vrátil na nové konania.

Zároveň ústavný súd žiada o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na podanie ústavnej sťažnosti a na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

5. Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že sťažnosťou napadnutý trestný rozkaz okresného súdu č. k. 3 T 228/2013-70 z 29. novembra 2013 nadobudol právoplatnosť 14. decembra 2013 a uznesenie okresného súdu č. k. 3 T 228/2013-75 z 10. januára 2014 nadobudlo právoplatnosť 18. februára 2014.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ v prvom rade namieta postup MS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 49678/2015-61/D/610 a jeho upovedomenie z 11. januára 2016, ktorým mu bol oznámený konečný záver o tom, že jeho podnet na podanie dovolania sa odkladá.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí,

že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

10. Z tohto dôvodu MS SR nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný (napr. III. ÚS 214/2010).

V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

11. V nadväznosti na druhú časť sťažnosti sťažovateľa, a to napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 228/2013 a jeho uznesenia z 29. novembra 2013 a 10. januára 2014 ústavný súd poznamenáva, že sa v prvom rade *zamerail na overenie včasnosti podania ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa.*

12. *Na základe vykonanej lustrácie (bod 5) považoval ústavný súd za preukázané, že sťažnosť bola podaná po lehote, keďže sťažnosťou napadnutý trestný rozkaz okresného súdu č. k. 3 T 228/2013-70 z 29. novembra 2013 nadobudol právoplatnosť 14. decembra 2013 a uznesenie okresného súdu č. k. 3 T 228/2013-75 z 10. januára 2014 nadobudlo právoplatnosť 18. februára 2014.*

Pretože sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde v tejto časti zjavne po uplynutí 2-mesačnej lehoty, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016